



# Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Loránt Mihály*  
 Cím: *Tavaly tizenhatan voltunk,  
 jövőre kiveszünk!*

Forrás: *Pesti Napló*

Bp  
(Hely)

1927. 9. 11.  
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy *385.86*

Hely

Idő

*"1927"*

Személy

## "Tavaly tizenhatan voltunk, jövőre — kiveszünk!"

### Beszélgetés az utolsó pesti fiákerossal

Az automobilizmus feltartóztathatatlanul terjed. Budapest utcáin már csak elvélve döcögnek bérkocsik, az emberek mosolyogva állnak meg láttukra és megcsóválják a fejüket.

— *Alig mozognak... úgy másznak, mint a csigák. Ki bírja ezt ki idegekkel?*

Ilyen és hasonló kijelentések hallatszanak. És a régente vidám pesti konfliskocsisok és fiákerosok szomorúan behúzzák a nyakukat a gallérjukba és búsan »rásóznak« egyet a fáradt lovakra. Azaz, pardon: a lovakra már csak egyetlenegy budapesti bérkocsis szól rá. *Az utolsó. A legutolsó. A legeslegutolsó pesti fiákeros.* A helyzet ugyanis az, hogy »konfliktus«, egyszerű egylovas »Noé bárkájá« még van 200-on felül Budapesten, de »fiáker«, rendes, békebeli kétfogatú gumirádlí, már csak *egyetlenegy van az egész magyar fővárosban.* A fiákerosok fajtája kivészében van. Sértés ne essék: *olyanok, mint az európai bölények. Pusztulnak, egyre pusztulnak!*

Meglátogattuk az utolsó pesti fiákerost a Keleti-pályaudvar érkezési oldala előtti »standon«. A rengeteg piros- és másszínű autótaxi között árván áll a tiszta mosott gumikerekű. A fiákeros: szép magas, kövér ember, aki egyszerre két felöltőt hord,

kocsiban. Beszélgetni kezdünk egymással. Először ő kérdez.

— *Honnan tudta meg az úr, hogy én vagyok Pesten az utolsó?...*

— *Egy sofőr mondta...*

— *Hja, a sofőrök! — horkan fel a nagy ember.*

— *En, ifjú Kaszás István, harmincnolcesztendőös budapesti fiákeros, aki huszonnégy esztendeje ülök*



*Ifjú Kaszás István, az utolsó pesti fiákeros a bakon, mondom az úrnak, hogy rettenetes ez! Itt pusztul az ipar a szemünk láttára és nem tudunk tenni ellene semmit!*

bent ül a kocsiban, mert esik az eső. Amikor megszólítjuk, felragyog a szeme:

— *Hova parancsol a méltóságos úr?...*

Megtudja, hogy csak egy újságíró érdeklődik nála.

— *Az is lehet méltóságos, — mondja lassan, de önérettel hozzáteszi:*

— *Mert engem már csak méltóságos urak használnak...*

*Felültet a bakra, ő maga pedig bent marad a*

— *A konfliktusok — folytatja ezután keményen — még csak hagyján! Van még belőlük kétszázötven-*



*Az utolsó pesti fiáker a »standon«*

három. Igaz, hogy ők is pusztulnak. No, de mi! *Mi tavaly még tizenhatan voltunk, idén én vagyok egyedül, jövőre pedig, becsületemre mondom — kiveszünk!* Még írmag sem marad belőlünk!

— *Ez a fiáker is csak: félfiaéker. Mert kettő járunk rajta. Éjjel a gazdám: Mayer Elemér, nappal és sokszor este én: a legénye. Össze szoktunk ülni néha és nekibúsulunk. Sajnáljuk az ipart!*

Kaszás József ezután elmondotta nekünk, hogy a »ceiga«, amelyen ő az »utolsó mohikán«, a 301-es számot viseli és bizony, bent a városban, futó fuvarrá, kevesen használják. Javarárszt hívni szok-

ták. Többnyire a Pannónia elé. Oda még járnak a vidéki méltóságos urak. Azok még szeretik a finom, simán gördülő fiákeret.

Megkérdezzük, hogy meddig tart még ki a fiáker mellett?

— Mit tudom én, hogy meddig maradok még a fiákeron. Lehet, hogy nemsokára én is *átszerелек*. Tizenötén szereltek át tavaly óta a fiákeréről autóra, de mondhatom, mind megbánta! Mert a fiáker az más. Az nem rohan, csak fut. Szépen fut. Sőt: gördül. Simán és elegánsan. És nem gázol annyit, mint az autó. Nem hiszem, hogy valaha is átszerelnék, csak egy ki — jobban menne! Csak egy kicsit több idejük volna az embereknek kocsikázni. A Stefánián, a Viztorony felé, vagy a Szigetre. Este, egy kicsit — lumpolni . . . Mert akkor kell a fiáker.

Az eső szemezni kezd. A hatalmas tetemetű fiákeros összegombolja második felöltőjét is, sőt előlé még harmadik gumikabátot is húz, ezután illetudóan kiszáll a kocsiból.

Vonat érkezett. Az utasok jönnek kifelé a pályaudvar érkezési oldaláról. A hordárok sűrögnek-forognak, a sofőrök köszöntgetnek. Ifjú Kaszás úr ott áll a fiáker mellett és — rágyújt egy szivarra. Az *üzlet* előtti izgalom ő rá nem ragad át. Nyugodt, mondhatnám: szomorú.

Lassanként megürül a tér, az autók elrohannak, ifjú Kaszás visszaül a kocsiba, elővesz egy régi újságot és olvasni kezd.

... t Mihály